

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΞ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

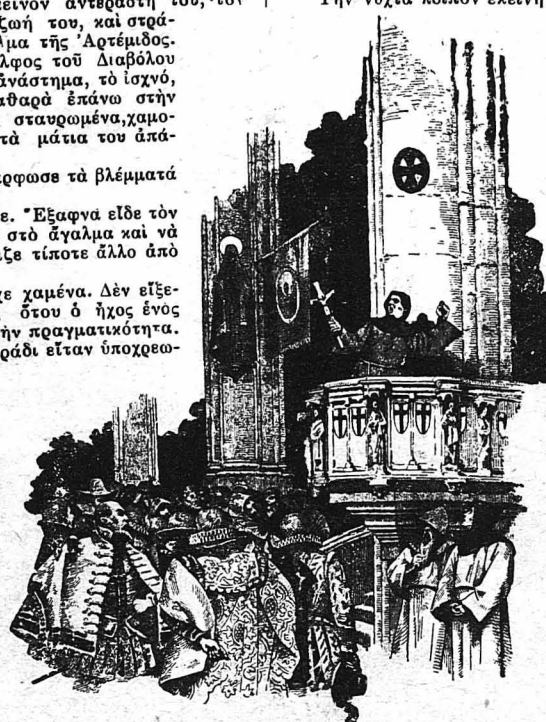
Ποιός τήν είχε βάλει εκεί ;
Χωρίς ν' άνοηχηση νά μάθη άν ή σκάλα αύτή έρχόταν από τόν ουράνο ή άπ' τήν κόλαση, ό ύποκόμης τή χρησιμοποίησε άμέσως και σ' ένα λεπτό βρισκόταν μέσα στό δωμάτιό του.
Τότε σκύβοντας από τό παράθυρο κοίταξε προς τόν κήπο για ν' άνακαλύψη τό σωτήρα του.
Μά δέν κατόρθωσε νά δη τίποτε. Κι' αύτή ή σκάλα είχε γίνει μυστηριωδώς άφαντη. Ο Φλορεστάν άρέστηκε νά κινή τό σταυρό του και νά ψιθυρίση :
— “Υπαγε όπισω μου, σατανά.
Κι' άμέσως έπεσε νά κλείση τό παράθυρόφυλλα.
Είταν καιρός πιά, γιατί σ' ένα λεπτό τά κυνηγητικά σκυλιά βρισκόντουσαν κάτω άπό παράθυρο, όπου τά τασκισμένα κλαδιά τής άγράφηλης και τά ξυσίματα του τοίχου θα τούς έδειχναν τό άσυλό του.
Καθώς βλέπετε, δέν είχε γλυτώσει άκόμη ό Φλορεστάν όριστικά. Και σ' άλήθεια, σέ λίγο οι ύπηρέτες, τραβηγμένοι από τίς φωνές τών σκύλων, θα βρισκόντουσαν κάτω από παράθυρο, όπου τά τασκισμένα κλαδιά τής άγράφηλης και τά ξυσίματα του τοίχου θα τούς έδειχναν τό άσυλό του.
— Πάει, σκέφτηκε, τά καταραμένα αύτά ζώα θα με προδώσουν... έκτός άν τά διώξει διώξει ό Διάβολος !...
Δέν είχε τελειώσει καλά καλά τά λόγια του αύτά, όταν εξαφνα τά σκυλιά έσώπασαν και άρχισαν νά φεύγουν μέ κατεβασμένα τ' αυτιά, μέ τήν ουρά ανάμεσα στά σκέλια και βγάζοντας ουρλιάσματα τρόμου.
Χωρίς άλλο ό Διάβολος, τόν όποιον είχε επικαλεσθεί ό Φλορεστάν, εισάκουσε τήν εύχή του και σκόρπισε τά σκυλιά.
Σχεδόν άμέσως βιαστικά βήματα άκούστηκαν έξω από τό παράθυρο, έπάνω στην άμμο. Οι λάμπες τών δαυλών που κρατούσαν οι ύπηρέτες του μεγάρου τής Θούνης εισχωρούσαν μέσα στό δωμάτιο όπου είταν κρυμμένος ό Φλορεστάν.
Στήν άρχή οι ύπηρέτες τάχασαν γιατί δέν ήσαν εκεί τά σκυλιά τους όπως ένόμιζαν. Γι' αύτό, λόγω τής έμπιστοσύνης που είχαν στά έξυπνα αύτά ζώα, μόλις άκουσαν τά γαυγίσματα τους τριακόσια βήματα μακριά από τό μέρος εκείνο, έτρεξαν προς αύτά.
“Ετσι σιγά σιγά ό θόρυβος έλαττώθηκε και στό τέλος έβρισαν. Τότε κι' ό Φλορεστάν άνοιξε χωρίς κανένα θόρυβο τά δυο παντζούρια του παραθύρου του.
Στό φώς του φεγγαριού που έπλημμυρούσε τους κήπους είδε τους ύπηρέτες, άπελπισμένους, νά επιστρέφουν άπρακτοι στό μέγαρο.
Τότε σκέφθηκε τόν μυστηριώδη εκείνον άντραστή του, τόν δόν Διάζ, στον όποιον χρωστούσε τή ζωή του, και στράφηκε άμέσως και κίτταξε προς τό άγαλμα τής Αρτέμιδος.
Με κατάπληξη του είδε ότι ό Ξάδελφος του Διαβόλου βρισκόταν άκόμη εκεί. Τό ύψηλό του άνάστημα, τό ισχνό, τό μαύρο και γωνιώδες, διεγρόμετο καθαρά έπάνω στην λευκότητα του μαρμάρου. Με τά χέρια σταυρωμένα, χαμογελώντας σατανικά, είχε καρφωμένα τά μάτια του άπάνω στό Φλορεστάν.
Μά ό Φλορεστάν έκανε τό ίδιο, κάρφωσε τά βλέμματα του άπάνω στον δόν Διάζ.
“Αλλά νέα κατάπληξις τόν έπερίμενε. Ξεαφνα είδε τόν Ισπανό νά βυθίζεται σιγά-σιγά μέσα στό άγαλμα και νά χάνεται. Σέ λίγο τό φεγγάρι δέν έφώτιζε τίποτε άλλο από τή στυλνήν έπιφάνεια του βάρθρου.
“Ο ύποκόμης για πολλήν ώρα τό είχε χαμένα. Δέν είξερε τί νά σκεφθή, τί νά φαντασθή ως δτου ό ήχος ένος μακρινού όρολογιού τόν άνακάλεσε στην πραγματικότητα.
Θυμήθηκε τότε ότι εκείνα τό ίδιο βράδι είταν ύποχρεωμένος ν' άφίση τό σπίτι του Βρινδινού.
Αποφάσισε λοιπόν ν' αναχωρήση χωρίς καμμιά άναβολή.
“Αλλά μόλις άναψε τή λάμπα του για νά πάρη τά πράγματα του, έβγαλε μιá κραυγή ! Νέα κατάπληξη τόν έπερίμενε. “Όσο σύντομη κι' άν είταν ή άπουσία του, κλέφτης χωρίς άλλο, είχαν έπωφεληθή αύτή, μηχαν μέσα στό δωμάτιο και τά έκαναν θάλασσα !
Τά έπιπλα είταν άναποδογυρισμένα, τά κιβώτια παραβιασμένα, τά σερτάκια άνοιχτά. “Όσο για τό δέμα μέ τίς τρεις χιλιάδες σκούδα που τό είχε άφήσει άπάνω στό τραπέζι, τον, μεταξύ τών άπομεινιδιών του φαγητού του, είχε γίνει άφαντο κι' αύτό.
Μόλις πέρασε ή πρώτη του έκσταση, ό Φλορεστάν κάθησε στό κρεβάτι του και άρχισε νά σκέπτεται.
“Η αυθάδης κλοπή, τής όποιás εί-

ταν τό θύμα, τόν είχε βυθίσει πάλι στην έσχάτη ένδεια και γι' αύτό τό λόγο ή αναχώρησή του, για εκείνη τή νύχτα τουλάχιστο, άπόβαινε άδύνατη.
“Η λύπη του όμως δέν είταν και τόσο μεγάλη' μπορούμε μάλιστα νά πούμε ότι μιá μεγάλη χαρά άρχισε σιγά σιγά νά τόν κυριεύει και νά διώχνη τίς άνησυχίες του.
Τίποτε πιά δέν τόν άνάγκασε νά άπομακρυνθή από τήν κόμησσα. Θα εξακολουθούσε νά ζή κοντά της, ν' αναπλήη τόν άέρα που άνάπνεε κι' αύτή και νά μεθάη κάθε μέρα βλέποντάς την.
“Αλλά μέ τι τρόπο θα ζούσε.
— “Α! ελεπ μέσα τον ό ύποκόμης, γι' αύτό θα σκεφθούμε αύριο.
Και μέ τή θαυμασία εκείνη άδιαφορία του ξάπλωσε στό κρεβάτι του και δέν άργησε καθόλου νά κοιμηθή.

XV

“Όπου προετοιμάζουν μιχ έκπληξι στο Νικόλαο Πλουσέτ.

“Η πόλις τής Τουρραίνης παρουσίαζε εκείνο τό βράδι μιá άλόκοτη όψη.
“Αν και είταν περασμένη ή ώρα, τά περισσότερα παράθυρα είταν φωτισμένα άκόμη και στους δρόμους όμιλοι ανθρώπων συζητούσαν, σκορπισμένοι, δώθε κείθε. “Ολα έπρόδιδαν ότι κ α τ ι τ ρ ε χ ε ι.
“Εξ άλλου, μιá άνησυχία άόριστη βάραινε κάμποσες βδομάδες τώρα σέ όλους τους πολίτες, από τήν ήμέρα δηλαδή τής άρτίσεως τού δόν Διάζ. Αφότου είδαν τό διαβολικό και μυστηριώδες φώς νά ξαναλάμψη στό στοιχειωμένο σπίτι τής οδού Έλλεκέν. “Ολοι έπρόβλεπαν κάποια μεγάλη καταστροφή.
Στις περισσότερες πόλεις τής Φλάντρας, ή συμμαχία τών ευγενών μέ τους διαμαρτυρούμενους κρατιόταν άκόμη διά τής βίας. Οι καθολικοί και οι διαμαρτυρούμενοι είχαν άπαυθήσει πιά νά ζουν ένωμένοι κ' έπερίμεναν τήν ώρα που δε θα χρειαζόντουσαν οι μέν τους δε, για νά συγχωροστούν.
Οι διαμαρτυρούμενοι είταν εκείνοι που άνυπομονούσαν περισσότερο, ό φανατισμός τους έρέθιζε και δε μπορούσαν μέ κανένα τρόπο ν' άνεχθούν τάς πομπώδεις έκκλησιαστικάς τελετάς τών άντιπάλων των.
“Ενας άγνωστος ιεροκήρυξ, έμψυχούμενος από άγριο μίσος κατά τών καθολικών είχε διαδεχθεί τόν Αμβρόσιο Βίλλ και καθώς συμβαίνει πάντοτε τό πλήθος τών άκολουθήσε έκγαταλείποντας τό σώφρονα και άγιο υψό άνθρωπο. “Ο ιεροκήρυξ αύτός δέν έπαυε νά ξεερεθίζη τά άγρια πάθη του άκρατηρίου του και νά δημολογώη άναβρασμό μεταξύ τών διαμαρτυρούμενων.
Τήν νύχτα λοιπόν εκείνη άνθρωποι μέ ύποπτες όψεις φανήκαν στα περίεξ του καθεδρικού ναού τών καθολικών. Είνε άλήθεια ότι είχαν διασκορπισθεί στην πρώτη πρόσκληση τής πολιτοφυλακής ή όποια φοβόταν μήπως έπιτεθούν κατά τών έκκλησιών. Τό άξιοσημείωτο είνε ότι από σκοπού ή ισπανική διοίκησης είχε φροντίσει νά μήν ύπάρχουν, ούτε σκοποί, ούτε περιπόλοι στους δρόμους.
Μολαταύτα, παρ' όλες τίς προβλέψεις, τό βράδι αύτό πέρασε ήσυχως. Σιγά σιγά, οι όμιλοι διασκορπιστηκαν, οι πόρτες και τά παράθυρα έκλεισαν και τίποτε ύποπτο δε φαινόντανε μέσα στην πόλη.
“Ως τόσο άν ξεπερσε κανείς ως τό στενό δρόμο του Φασσελερν θάβλεπε δυο παράθυρα όλάνοιχτα και φωτισμένα πλούσια.
Είταν τό γνωστό μας ζυθοπωλείο του Γρουπός.
Μέσα σ' αύτό τρία πρόσωπα, επίσης γνωστά μας, ξεχνώντας τήν ώρα που είχε περάσει, ξεγυρνούσαν κουβεντιάζοντας μ' εύθύμια για τό μέλλον.
Χαμογελώντας, άνθηρη, κατακόκκινη από ντροπή ή Μαγδαληνή είχε παραδώσει τά χέρια της στό φιλήματα του νεαρού και ώραιου Νικολάου Πλουσέτ.
“Ο θεός Κορσφέρ είταν παρών κι' αύτός κ' εταλάνωνε έπιδοκιμαστικά τό μεγάλο του κεφάλι, ένφ συγχρόνως έπινε. Δέν είταν όλοτελα μεθυσμένος και περιεφερε τά βλέμματά του μέ συμπάθεια άπ' τήν άνεψιά του στό μέλλον ταάνωψό του.
(Άκολουθή)

“Ο ιεροκήρυξ δέν έπαυε νά ξεερεθίζη τά πάθη του άκρατηρίου του.